

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

Hulki Güneş-TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 28490/95)

NİHAİ KARARIN ÇEVİRİSİ

Davanın nedeni, 1964 doğumlu Türk vatandaşı olan Hulki Güneş'in, (başvuran), 29 Mayıs 1995 tarihinde, İnsan Haklarını ve Temel Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşme'nin (AİHS) 25. maddesi uyarınca, AİHS'nin 3. ve 6 §§ 1 ve 3 d) maddelerinin ihlal edildiği gerekçesiyle Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na (AİHK) yaptığı başvurudur (Başvuru no: 28490/95). Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde, Diyarbakır Barosu avukatlarından Sezgin Tanrikulu tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

A. Başvuranın yakalanması ve gözaltına alınmasını müteakiben düzenlenen sağlık raporları

19 Haziran 1992 tarihinde, başvuran, 14 Haziran 1992 tarihinde gerçekleşen ve iki askerin yaralanması ve bir askerin ölmesine neden olan silahlı saldırıya iştirak ettiği şüphesiyle güvenlik güçleri tarafından (Muş) Varto ilçesine bağlı Çayçati köyünde yakalanmıştır. Aynı

gün, başvurayı muayene eden Dr M.C. Kas tarafından düzenlenen sağlık raporunda (1 nolu rapor) sanığın sağ yanağında 1x1 cm çapında, göğsünde 2cm, bel kısmında 2x5 cm çapında sıyrıkların bulunduğunu belirtmiş ve bir gün iş göremezlik raporu vermiştir.

29 Haziran 1992 tarihinde hazırlanan tutanağa göre, 14 Haziran 1992 tarihinde meydana gelen silahlı bir çatışmaya katılan jandarmalar başvuran ile yüzleştirilmiş ve üç jandarma başvurayı teşhis etmiştir. Ancak başvuran söz konusu tutanağı imzalamamıştır. Belirtilmeyen bir tarihte, başvuran, Muş İl Jandarma Komutanlığına sorgulanmak amacıyla sevk edilmiştir.

3 Temmuz 1992 tarihinde, Muş İl Jandarma Komutanlığının talebi üzerine başvuran Dr. L. Ertan tarafından muayene edilerek vücudunun bazı bölgelerinde sıyrıklar tespit edilmiştir; ancak anılan doktor başvurana iş göremezlik raporu verilmesine gerek görmemiştir (2 nolu rapor).

Aynı gün, başvuran Varto İlçe Jandarma Komutanlığına sevk edilerek ilçe hastanesinde muayene edilmiştir. Hastane doktoru sanığın vücudunda bazı sıyrıkların bulunduğunu raporunda (3 nolu rapor) belirtmiştir. Aynı gün başvuran DGM'ye çıkarılmış ve tutuklanmıştır. Başvuran, hâkim karşısında, aleyhindeki tüm iddiaları reddederek Muş İl Jandarma Komutanlığında gözaltında bulunduğu sırada kötü muamelelere maruz kaldığını ileri sürmüştür.

7 Temmuz 1992 tarihinde, başvuranın tekrar muayene edilmesi sonucunda tespit edilen bulgular 3 ve 4 nolu raporların teyidini sağlamıştır.

B. Kötü muamelelere ilişkin iddialar hakkında yürütülen cezai soruşturma

1. Varto Cumhuriyet Savcılığı tarafından yürütülen soruşturma

30 Nisan 1997 tarihinde, savunmacı Hükümet'in mevcut başvurudan haberdar olması üzerine Varto Cumhuriyet Savcılığı başvuranın iddiaları hakkında bir soruşturma başlatmıştır.

24 Şubat 1998 tarihinde, Cumhuriyet Savcısı, Varto İlçe Jandarma Komutanlığına başvuranın sorgulanmak amacıyla Muş Jandarma Komutanlığına götürülüp götürülmediğini sormuştur.

5 Mart 1998 tarihli yazıda, Varto İlçe Jandarma Komutanlığı, Cumhuriyet Savcılığının yazısı üzerine başvuranın sorgulanmak için Muş İl Jandarma Komutanlığına sevk edildiğini teyit etmiş ancak gözaltı süresini belirtmemiştir.

25 Mart 1998 tarihinde, Cumhuriyet Savcısı Muş İl Jandarma Komutanlığından sorgulamaya katılan jandarmaların isimlerini istemiştir.

18 Mayıs 1998, 29 Mayıs 1998 ve 23 Haziran 1998 tarihlerinde, yakalama operasyonuna iştirak eden T.Y., M.G. ve S.T. adlı jandarmaların istinabe makamı tarafından ifadeleri alınmıştır.

15 Ekim 1998 tarihinde, Varto Cumhuriyet Savcılığı görevsizlik kararı vermiştir. Başvuran söz konusu karara karşı itiraz etmiş ise de 18 Kasım 1998 tarihinde Bitlis Ağır Ceza Mahkemesi bunu reddetmiştir.

2. Muş Cumhuriyet Savcılığı ve Varto Kaymakamlığı tarafından yürütülen cezai soruşturmalar

Başvuranın Muş İl Jandarma Komutanlığında meydana gelen olaylara ilişkin şikayeti hakkında Muş Cumhuriyet Savcılığı, soruşturma çerçevesinde, 2 Nolu sağlık raporunu düzenleyen Dr. L. Ertan'ın ifadesine başvurmuştur.

11 Ekim 1998 tarihinde, Muş Cumhuriyet Savcılığı, adigeçen doktorun ifadelerine istinaden, şiddet fiilinin jandarma görevlileri tarafından ifa edildiği gerekçesiyle, mezkûr soruşturmanın ilgili il idare kurulunun tarafından yürütülmesi gerektiğine kanaat vararak görevsizlik kararı vermiştir.

5 Ekim 1998 tarihinde, Muş Valiliği dava dosyasını Varto Kaymakamlığına sevk etmiştir.

Başvuranın şikâyetini incelemekle görevli olan Varto İlçe İdare Kurulu, 25 Ağustos 1999 tarihinde, yakalama operasyonuna katılan S.T. ve M.G. adlı jandarmalarla ve başvuranın ifadelerine dayanarak, jandarmalar hakkında men-i muhakeme kararı vermiştir. Kurul, gerekçesinde, Varto İlçe Jandarma Komutanlığında görevli jandarmaların başvuranın ilçe jandarma komutanlığından şikâyetçi olmadığını, il jandarma komutanlığından şikâyetçi olduğunu kaydetmiştir. Söz konusu karar, 24 Ocak 2000 tarihinde Van Bölge İdari Mahkemesi tarafından onanmıştır.

C. Başvuran hakkında yürütülen cezai soruşturmalar

20 Temmuz 1992 tarihli iddianameyle Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı, başvuranın 12 Ekim 1991 ve 14 Haziran 1992 tarihli silahlı çatışmalara katıldığı gerekçesiyle, TCK'nin 125. maddesi uyarınca başvuran hakkında kamu davası açmıştır.

28 Ağustos 1992 tarihli duruşmada, DGM, soruşturma sırasında başvurunu teşhis eden Z.K., Z.Ko. ve T.E. adli jandarmaların ifadelerinin alınmasına karar vermiştir.

2 Ekim 1992 tarihli duruşmada ise başvuranın avukatı 19 Haziran 1992 tarihli yüzleştirme tutanağına itiraz ederek jandarmaların ifadelerinin asılsız olduğunu iddia etmiştir.

30 Ekim 1992 tarihli duruşmada, DGM, karayolunda can güvenliğinin bulunmadığı gerekçesiyle üç jandarmanın ifadelerinin istinabe makamı tarafından alınması yönünde karar vermiştir.

Tanıkların ifadeleri dava dosyasına eklendikten sonra, 11 Mart 1994 tarihli karar ile DGM jandarmaların ifadelerine, soruşturmanın tutanaklarına ve başvuranın gözaltı sırasındaki ifadelerine dayanarak, TCK'nın 125. maddesi uyarınca başvurunu suçlu bularak müebbet ağır hapis cezasına mahkûm etmiştir.

11 Mart 1994 tarihinde, başvuran, Yargıtay'a başvurarak duruşma düzenlenmesini talep etmiştir.

10 Kasım 1994 tarihli duruşma neticesinde, söz konusu karar Yargıtay tarafından onanmış ve 16 Kasım 1994 tarihinde tebliği edilmiştir 8 Aralık 1994 tarihinde, Yargıtay'ın kararı dava dosyasına eklenmiştir.

HUKUKA DAİR

1. AİHS'NİN 3 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİNE İLİŞKİN İDDİALAR HAKKINDA

A. Tarafların iddiaları

Başvuran, Muş İl Jandarma ve Varto İlçe Jandarma Komutanlıklarında gözaltında bulunduğu sırada kötü muameleye maruz kaldığını iddia ederek AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edildiğini ileri sürmektedir. Ayrıca, başvuran, işkence iddialarına ilişkin soruşturmanın geç başlatıldığını, Muş İl Jandarma Komutanlığındaki "Filistin askısı", sopa, elektrik şoku, gibi her türlü işkence uygulayan grubun kimliklerinin tespit edilemediğini vurgulamış ve söz konusu iddialarını desteklemek için sağlık raporlarına göndermede bulunmuştur.

Hükümet, Varto Cumhuriyet Savcılığı ve Muş İl İdare Kurulu tarafından yürütülen soruşturmalara göre başvuranın yara izlerinin kendisi tarafından yapıldığını savunmaktadır. Hükümet, başvuranın yakalama anında yatağının altına gizlendiğini ve kendisine o sırada zarar verdiğini belirtmekte ve bu konuda 19 Haziran 1992 tarihli rapora atıfta bulunmaktadır. Ayrıca, Hükümet, 15 Ekim 1998 tarihli men-i muhakeme kararına göre güvenlik güçlerinin olay sırasında başvuranın karşı koyması ile güç kullandıklarını ve Varto Cumhuriyet Savcılığını yürüttüğü soruşturma çerçevesinde köylülerin ifadelerinin de bu yönde olduğunu bildirmektedir.

B. Mahkeme' nin değerlendirmesi

İçtihatlar ışığında, AİHM, olayları daha evvel incelediği gibi ele alacaktır (Bkz, 28 Ekim 1998 tarihli *Assenov ve diğerleri-Bulgaristan* kararı § 93, *Selmouni-Fransa* kararı, § 95, 22 Eylül 1993 tarihli *Klaas-Almanya* kararı, § 30, *Labita-İtalya Kararı*, § 120 ve 22 Ekim 2002 tarihli *Algür-Türkiye Kararı*, § 38).

Mahkeme, başvuranın 19 Haziran 1992 tarihinde yakalandığını, bilinmeyen bir tarihte Muş İl Jandarma Komutanlığına sorgulanmak için götürüldüğünü ve 4 Temmuz 1992 tarihinde ise tutuklandığını belirtmektedir.

19 Haziran 1992 tarihli sağlık raporunda tespit edilen yaralar konusunda ilk önce Mahkeme, Hükümet'e göre başvuranın kendini yaraladığını, ancak olay sırasında ve daha sonra düzenlenen tutanaklara göre başvuranın güvenlik güçlerine karşılık vermediği veya yaralanmadığının anlaşıldığını belirtmektedir. Bu koşullarda, Mahkeme, soruşturmayı yürütmekle görevli makamların yakalama sırasında jandarma tarafından kullanılan gücün

gerekli ve orantılı olup olmadığını araştırmaları gerektiğini düşünmektedir (Bkz, 22 Mayıs 2001 tarihli *Altay-Türkiye kararı*, § 54).

Sonuç ne olursa olsun, 19 Haziran 1992 tarihli sağlık raporunda tespit edilen yaralar yakalama sırasında gerekli bir güç kullanımından kaynaklamış olsa dahi Hükümet'in AİHS'nin 3. maddesindeki sorumluluklarından muaf tutulması için yeterli bir neden değildir.

Mahkeme, ilk önce, tespit edilen yaraların 19 Haziran 1992 tarihli raporundakilerinden farklılık gösterdiğini, özellikle yaraların kabuk bağlamayışının 3, 4 ve 7 Temmuz 1992 tarihli raporlarından bir müddet önce meydana geldiğine işaret ettiği kanısındadır. Ayrıca, 3 Temmuz 1992 tarihinde sağlık raporunun düzenleyen doktorun yara izlerinin darbeler neticesinde meydana gelmiş olabileceğine dair görüş bildirdiğini ve buna ek olarak başvuranın Muş İl Jandarma Komutanlığında sorgulama sırasında dövüldüğüne ilişkin başvuranın iddialarının 14 Kasım 1994 tarihli Ankara Hastanesinin bulguları ile benzerlik gösterdiğini belirtmektedir.

Yukarıda anılanlara istinaden, Mahkeme, Hükümet'in yara izlerine ilişkin görüşlerinin kısmen makul sayılmayacağı sonucuna varmıştır. Başvuranın belindeki izlere dair açıklamaların yetersizliği ve bu konuda yürütölen soruşturmanın etkisiz kaldığı göz önüne alındığında, Mahkeme, gözaltı sırasında yasal savunucudan mahrum bırakılan başvuranın söz konusu raporlarda da teyit edilen yara izlerinin kötü muamele sonucunda meydana geldiği kanısındadır.

Mahkeme, başvuranın elektrik şokuna ve "Filistin askısına" maruz kaldığına ilişkin iddiaları hakkında başvuranın bu iddiasını destekleyecek delilleri sunmadığını veya somut açıklamalarda bulunmadığını kaydetmiştir.

İddiaların ciddiyeti konusunda, Mahkeme, söz edilen eylemlerin Güneş'in hem fiziksel hem de zihinsel ıstırap ve acılar çekmesine neden olduğunu ve şahsın 15 gün gözaltında bulunduğu göz önüne alındığında, başvuranın fiziksel ve zihinsel direncinin kırıldığını ve korkuya, kaygıya ve aşağılık duygusuna kapıldığını belirtmektedir. Bu tür unsurlara istinaden Mahkeme, başvuranın kişiliğinin maruz kaldığı muamelelerin aşağılayıcı ve insanlık dışı

nitelikte olduğu kanısındadır (Bkz, 11 Temmuz 2000 tarihli *Dikme-Türkiye kararı*, §§ 91-92 ve 21 Aralık 2000 tarihli *Büyükdağ-Türkiye kararı*, § 55)

Sonuçta, AİHS'nin 3. maddesi ihlali söz konusudur.

II. AİHS'NİN 6 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİNE İLİŞKİN İDDİALAR HAKKINDA

A. DGM'nin bağımsızlığı ve tarafsızlığına ilişkin

Başvuran, kendisini yargılayan ve mahkûm eden DGM'nin bünyesindeki hâkimlerden birinin asker kökenli olmasından dolayı bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından yargılanmadığı iddia etmektedir. Bu konuda AİHS'nin 6§1. maddesine atıfta bulunmaktadır.

Hükümet başvuranın iddialarını reddetmiştir.

AİHM, *İncal-Türkiye* (9 Haziran 1998 tarihli karar) ve *Çıraklar-Türkiye* (28 Ekim 1998 tarihli karar) kararlarında olduğu gibi, mevcut başvuruda ileri sürülmüş benzer şikâyetlerin birçok kez incelediğini hatırlatmaktadır. AİHM, diğer taraftan, söz konusu hakimler üstlerinden emir alan ordu mensupları olduklarını, askeri disipline ve bu amaçla haklarında derlenen sicil raporlarına tabi olduklarını, atanmalarına ilişkin kararların birçoğunun, idari makamlar ve ordu tarafından alındığını vurgulamaktadır.

Bu andan itibaren, AİHM'nin başvuranı mahkûm eden Diyarbakır DGM'nin bağımsız ve tarafsız olmadığından kuşkulanasının meşru bir amacının bulunup bulunmadığının incelemesi gerekmektedir (*Yukarıdan anılan Incal Kararı*, §70 ve *Çıraklar kararı*, §38).

Bunun dışında AİHM, mevcut davanın Incal ve Çıraklar kararlarından ayrı değerlendirilmesi için hiçbir neden bulunmadığını, başvuranın aralarında askeri hâkimlerin de yer aldığı DGM heyeti karşısında yasadışı silahlı bir örgütü destekleme ve bu örgüte yardımda bulunma ve Devletin bölünmez bütünlüğüne kast etme suçları ile itham edilerek mahkûm edilmesinin anlaşılabilir olduğunu, ancak üyeleri arasında askeri kökenli hâkimin hazır bulunmasının başvuranın bu mahkemenin yetki alanları dışındaki konulardan etkilenebileceği endişesini

taşımasına yol açacağını kaydetmektedir. Buna istinaden başvuranın şikayetine ilişkin kaygısının meşru olduğu anlaşılmaktadır. (sözü edilen Incal kararı, s. 1573, § 72 in fine).

Sonuç olarak AİHM, Diyarbakır DGM başvuranı yargıladığı sırada AİHS'nin 6§1 maddesi uyarınca bağımsız ve tarafsız bir mahkeme olmadığına karar vermiştir.

B. DGM'nin yargılamasının adilliği hakkında

AİHS'nin 6 §§ 1 ve 3d) maddesine atıfta bulunan başvuran, iddia tanıklarına soru sorma ya da sordurma olanağı verilmeden 14 Haziran 1992 tarihli çatışmaya katılan M.M., Z.K., T.E ve Z.Ko. adlı jandarmaların ifadelerine göre mahkum edildiğini ileri sürmüştür.

Hükümet, karayolunun güvensizliğinden dolayı sanıkların can güvenliğini sağlayamama durumuna karşı ifadelerinin istinabe makamları tarafından alındığını belirtmektedir. Hükümet, sanıkların buna benzer bir duruşmaya katılmalarının iç hukukta öngörüldüğünü ve başvuranın duruşmaya katılması için ilgili makama dilekçe vermesinin yeterli olduğunu savunmaktadır.

Başvuran, Z.K., T.E. ve Z. Ko adlı üç jandarmanın ifadelerine göre mahkumiyet kararının gerekçelendiğini, savunma makamının ne soruşturma sırasında ne yargılama sırasında sanıklarla karşı karşıya geldiğini belirtmektedir. Ayrıca, başvuran, 29 Haziran 1992 tarihli yüzleştirme tutanaklarını imzalamadığı gibi iddia tanıklarını sorguya çekmeden veya çekirmeden yargılamanın sona erdiğini iddia etmektedir.

AİHM, daha evvel başka davalarda da bağımsızlık ve tarafsızlıktan yoksunluğu tespit edilmiş bir mahkemenin, hiç bir varsayımda, o mahkemede yargılanan şahıslara adil yargılama güvencesi sunamayacağına ve bundan dolayı, bu mahkemedeki yargı sürecinin adil olmadığına ilişkin şikâyetleri incelemeye gerek olmadığına hükmetmiş olduğunu hatırlatmaktadır (birçok karar arasında, Bkz. AİHM, Çıraklar k. Türkiye, 28 Ekim 1998 tarihli karar. *Derleme 1998*, s. 14 par. 44-45'de yayınlanacak).

AİHM, davanın özel koşullarını dikkate alarak başvuranın adil yargılanmadığına ilişkin şikâyetlerini, DGM'lerin statüleri konusundan bağımsız olarak incelemeyi sürdürmeyi gerekli görmektedir. Nitekim Mahkeme, başvuranın, adil yargılanmış olsaydı kendisine yöneltilen

silahlı çatışmaya katılma suçlamasının kanıtlanmasının mümkün olamayacağı yönündeki başlıca iddialarının özünü öğrenmenin ancak bu şekilde mümkün olacağını belirtmektedir. Mahkeme aynı zamanda, Sözleşmenin 6 maddesine istinaden şikâyetleri incelemesinin, başvuranın mahkûm edilmesinin temel oluşturan olayların adil bir mahkeme tarafından tespit edilip edilmediği sorusuna bağlı olduğunu gözden kaçırmamaktır (Bkz, Sadak- Türkiye kararı (no: 1), başvuru no: 29900/96, 29901/96 ve 29903/96, § 42).

AİHM, kanıtların kabul edilebilirliğinin her şeyden önce iç hukuk kurallarına bağlı olduğunu ve esas olarak, topladıkları delilleri değerlendirme yetkisinin ulusal mahkemelerde olduğunu hatırlatmaktadır. Sözleşme çerçevesinde Mahkeme'ye verilen görev, tanıkların ifadelerinin kanıt olarak kabul edilmesinin doğru olup olmadığına dair görüş bildirmek değil, kanıtların sunulması da dâhil olmak üzere, sürecin bütün olarak adil bir nitelik taşıyıp taşımadığını araştırmaktır. (Bkz, 6 Aralık 1992 tarihli Edwards-ingiltere kararı, § 34). Esas olarak, kanıt oluşturan öğelerin tartışılabilmesi için, sanık huzurunda, açık oturumda ortaya konmaları gereklidir. Bu prensibin istisnası yok değildir ancak bu istisna savunmanın haklarının korunması koşuluyla kabul edilebilir. Genel kural olarak madde 6'nın 1 ve 3-d paragrafları uyarınca, sanığa, aleyhindeki bir tanıklığa karşı, tanık ifadesini verdiği sırada ya da daha sonra itiraz edebilmesi için uygun ve yeterli koşullar sağlanmalı ve tanığa soru sorabilme fırsatı tanınmalıdır. (Bkz, 19 Şubat 1991 tarihli İsgro-İtalya kararı, §34 ve 27 Şubat 2001 tarihli Luca-İtalya kararı, §§ 40-43). Ancak bir mahkumiyet kararı sadece ya da belirleyici ölçüde, sanığın ne ifadesi alınırken ne de daha sonra soru sormadığı ya da sordurmadığı bir kişinin ifadelerine dayanıyorsa, savunmanın hakları 6. maddenin güvencesine aykırı olarak kısıtlanmış olmaktadır (Bkz, Sadak ve diğerleri kararına, § 65).

AİHM, ilk önce DGM başvuranı teşhis eden jandarmaları yüzleştirmek niyetine olduğunu ancak karayolunun can güvenliği açısından risk teşkil ettiği gerekçesiyle bu uygulamanın istinabe makamı tarafından yapılmasını uygun gördüğünü belirtmektedir.

Hükümet'in, başvuranın veya yasal temsilcisinin, yerel mahkeme veya istinabe makamı huzurunda açık bir oturumda aleyhte tanıklara soru sorma taleplerini açıkça ifade etmediklerine dair tespitine gelince, Mahkeme, Sözleşme tarafından güvence altına alınan bir hakkın kullanılmasından vazgeçilmiş olduğunun -yasal olduğu kadarıyla- açıkça tespit edilmiş olması gerektiğini hatırlatır (bkz. özellikle yukarıda anılan *Colozza karan*. Seri A no.89, s. 14, par.28). Oysa Mahkeme başvuranın, yargılamanın her aşamasında kanıtların yönetimine

katılamadığından şikâyet etmiştir. Ayrıca, sadece savcının huzurunda alınmış olan aleyhte ifadelerin güvenilirliğine de itiraz etmiştir. Ne olursa olsun, 6. maddenin 1. ve 3. paragrafları, Sözleşmeyi imzalamış olan Devletlerin olumlu önlemler almasını zorunlu kılmaktadır. Bu önlemler sanığa aleyhinde ifade veren tanıklara soru sorma ya da sordurma hakkını sağlamayı da kapsamaktadır (*Barbera, Messegue ve Jabardo k. İspanya*, 6 Aralık 1988 tarihli karar, seri A no. 146, s.33 par. 78).

Özet olarak, ilgili başvuranın savunma hakkı, adil yargılanabilmesini engelleyecek şekilde ihlal edilmiştir. 6. Maddenin 3 d) paragrafı ile birlikte 1. paragrafının, esas olarak ihlali söz konusudur.

Bu nedenden dolayı, Mahkeme, oybirliğiyle;

1. AİHS'nin 3. maddesinin ihlal edildiğine;
2. Diyarbakır DGM'nin bağımsız ve tarafsız bir mahkeme olmadığı gerekçesiyle 6§1 maddesinin ihlal edildiğine;
3. Başvuranın iddia tanıklarını sorguya çekme veya çektirme imkânına sahip olmadığından dolayı AİHS'nin 6§§1 ve 3d) maddelerinin ihlal edildiğine;
- 4.a) Savunmacı Hükümetin başvurana AİHS'nin 44 § 2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden TL' sına çevrilmek üzere aşağıda yer alan miktarların ödeme tarihinde KDV, pul, harç ve her türlü vergiden muaf tutularak;
 - i. Her türlü zarar için 25.000 (yirmi beş bin) Euro tazminat olarak;
 - ii. masraf ve harcamalar için 3.500 (üç bin beş yüz) Euro *ödenmesine*;
- b) Belirtilen süre bitiminden ödeme tarihine kadar geçecek süre için, yukarıda belirtilen meblağlar, Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı basit faize tabi tutulacak ve %3 'luk bir artış uygulanılacaktır.

5. Başvuranın adil tazmine ilişkin diğer taleplerinin *reddine*;
karar vermiştir.

İşbu karar Fransızca olarak verilmiş ve 19 Haziran 2003 tarihinde, İÇTüzüğü'nün 77.maddesinin 2.ve 3. fıkraları uyarınca yazılı olarak bildirilmiştir.